

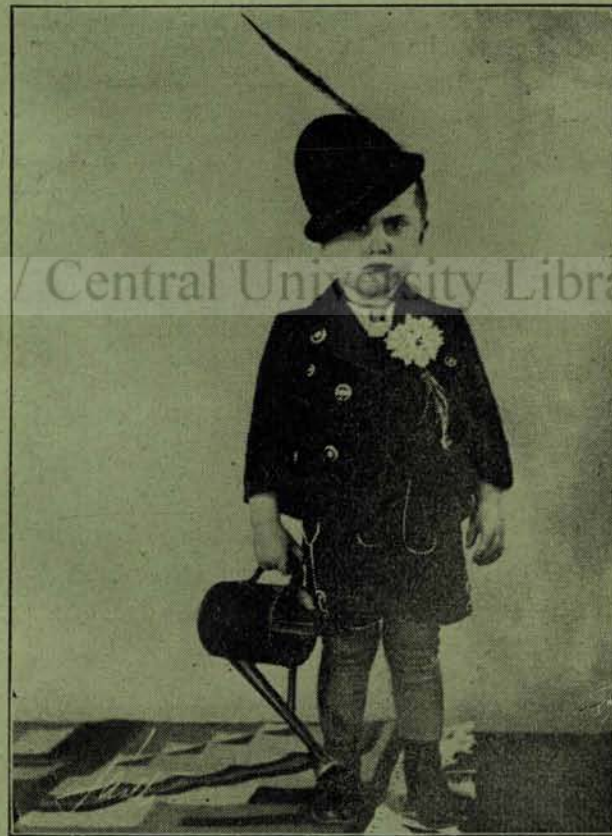
Bun de imprimat!

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Inregistrat la Trib. Cluj S. III. sub Nr. 847—1938.

Az Uj Cimbora kis kertésze.

(Fotó Sárdy felvétele.)

VI. ÉVFOLYAM
16. sz.

1938. JUNIUS
15.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

A cluji „Benedek Elek“ Napközi Otthon pártfogoltjainak.

Kedves gyermekek!

Addig is, míg személyesen mehetek el egyszer hozzátok, szeretettel köszöntelek mindnyájatokat és megköszönöm kedves figyelmetekét, a szép ajándékot, amellyel az „Egyszer egy királylány“ c. mesejáték előadásán megleptetek.

Meghatott ragaszkodó szeretetetek, a figyelem, szerettelek volna akkor mindnyájatokat szivemre ölelni.

Ha az élet folyamán sok keserűség és megbántás ért is — az a perc, amely a ti tiszta lelketek szeretetmelegét hozta el hozzám — kárpótolta engem sok kenerűségért.

S addig is, míg egyszer elmehetek hozzátok, még egyszer megköszönöm a figyelmet, s az örömet, amelyet ajándékokkal nekem szereztek.

Szerkesztő néni.

Hogyan írjuk?

No befutottak az első kimaradt „a“ betűs szavak. Most már látom, hogy csakugyan olvasgatjátok ezt a rovatot. No csak rajta továbbra is! Uj „b“ betűs szavak: baba, barát, bácsi, beszél, beton, betonoz, betű, kispetű, nagybetű, bevall, bevallás, Bezerédj, olvasd: Bezerédi, bezzeg, bíbor, bíboros, biccen, bicceg, biggyeszt, biggyessze, bigott, biliárd, biliárdozik, billeg, billegés, billegtet, billen, billentyű, billikom, bíz, bír, bírok, bírál, bíráló.

Küzdelem a legyek ellen.

A tavasz melege kicsalja rejtekükből a téli dermedtségben pihenő legyeket. A káros és veszedelmes légy egyetlen évben 14 nemzedékkel szaporítja fajtát. Minthogy egyetlen légyanya évente 100—200 darab petét rak, amelyből legyek fejlődnek, elképzelhető, hogy milyen óriási mennyiségben szaporodnának el a legyek, hogyha nem volnának ellenségei és az ember nem tenne meg mindent irtásukra.

Most, tavasszal kell hozzá kezdeni a legyek irtásához, mert ezzel megakadályozzuk, hogy nyárára nagyon elszaporodjanak és veszedelmes fertőző betegségeket közvetítsenek. A különböző légyfogókat tehát már most fel kell állítani, hogy elején keljünk harcba a veszedelem ellen.

Sz. Feri bácsi.

A IV-ik toborzóverseny.

Szombaton délutánonként a kis cimborák megbeszélésein szóba kerül a toborzó. Ki kit toborzott be újabban az olvasók táborába? Milyen örömmel jelenti az, aki már a második, vagy a harmadik kis cimborát toborozza.

Különösen a nyári toborzóra készülnek erősen a helyi gyermekek, — mivel nyáron a legkönnyebb a toborzás — sétatéren, a partfürdőben (strandon) vagy a kirándulásokon összegyűlő gyermekek közül mindig lehet toborozni.

Mi a toborzás lényege?

Semmi más, mint hogy kis pajtásaitoknak megmutatjátok az Új Cimborát és elmondjátok nekik, hogy mi minden van benne, mi a legérdekesebb. Ha aztán nekik is megtetszik, akkor a vidékiek egy levelező-lapon megrendelik az újságot az alanti minta szerint. A helyiek bejönnek a kiadóhivatalba (Baron L. Pop 5. sz., II. em., 22-es számú szoba s ott azonnal be is írják az illetőt a névjegyzékbe.

A megrendelő-levél szövege vidékiek részére:

Tek. „UJ CIMBORA“ kiadóhivatalának

CLUJ,

Str. Baron L. Pop 5.

Alulírott ezennel megrendelem az Új Cimborá gyermekújságot a következő címre: (Név)

(oszt. tan.) (város, lakhely)

..... (utca, szám)

..... édesapja neve s foglalkozása)

s kérem a lapot mindaddig küldeni, míg annak lerendelése iránt írásban nem intézkedem. Az előfizetést ^(1/3 évre, 1 évre, postautóval/vánnyal, bélyegben) küldöm.

Tisztelettel:

A IV-ik toborzóverseny díjal.

Az nyeri a toborzó verseny I. díját, aki a legtöbb kis cimborát toborozza. Az I. díj 300—400 lej értékű ajándék lesz. Hogy mi, azt most még nem áruljuk el. A II-ik díj nyertese fényképalbumot, esetleg egy teljes festő készletet (doboz, ecset, ceruza, törölő gummi), vagy valami szép játékot kap majd. A III-ik, IV-ik és a többi díjak nyertesei könyvet, bélyegalbumot, virágmagvakat, egy-egy aranyszív könyvjelzőt kapnak. Vagy, aki III-ik díjként egy szép fényképre vágyik, azt Sárdi fényképész bácsi lefényképezi, s amellett, hogy képe az Új Cimborába megjelenik, egy fényképet ajándékba fog kapni.

(Folytatása a 212-5s oldalon).

Bizonyítványosztás.

Irta: **Horváth Sarolta.**

Iskolánk kapuja olyan mint a méhes,
Talán sohasem volt ilyen nagyon népes.
Fiúk, lányok jönnek, hármas-négyes rendbe
De nem mindeniknek virágos a kedve.

Bokros Sanyi vígan lengeti a papírt,
Alig-alig hiszik szemei a jó hírt.
»Nem buktam semmiből, ez ugyan hogy lehet?
Talán az angyalok javíták jegyemet?«

Cseke Ödi, Bandi széles vigyorgással
Mennek hazafelé, vidám ordítással.
Jó az értesítő, lesz boldogság otthon
S hogy torta jár érte, azt előre mondom.

Kati, Zsuzsi állnak fenn a lépcső fokán,
Egy-két ránc húzódik a két lány homlokán.
Akad néhány nyolcas a sok tizes között
S ezen a két kislány szörnyen megütközött
De, hogy kijavítják, erősen fogadják
S mint őket ismerem, ezt ők meg is tartják.

Hm! hm! Hogy böngészi Jutka a jegyeket!
...Se nem jó, se nem rossz!... milyen a jeletet.
De nini! Mancsi sír, könnyet hullat Pista.
Ejnye! Ej! Megbukott a két kicsi lusta!

Otthon vár a vessző... anya sápadt arca,
Apa a tenyerét készenlétben tartja.
...Igy jár, aki lusta és hanyag volt mindig,
Azt szóval, vesszővel szorgalomra intik.
De, aki szorgalmas, hallgat tanításra,
Munkáján meglátszik az Isten áldása.

Egy kulcs meséje.

Irta: **Nemes Nagy Mária.**

Bözsike, anyukának legkisebb leánya sugárzó arccal, ragyogó szemekkel nyitott be a konyhába.

— Anyukám, — csicseregte — én vagyok a legjobb tanuló az osztályunkban. Bizony! A tanítónéni azt mondta, hogy a záróünnepélyen valami nagyon kedves ajándékot fogok kapni! Nem megyünk többet iskolába. Mindenből tiszta tizesre feleltem a vizsgán. Édes drága anyukám, nem vagy boldog??

Anyuka megcsókolta Bözsike csucsgó száját szemében örömkönnyek csillogtak:

— Igen, gyermekem nagyon boldog vagyok!

A záró-vizsgát az iskola szép, akácok udvarán tartották. Nagyon sokan voltak. A gyermekek arcán valami felszabadult boldog ragyogás sugárzott, mindegyiknek a szemében ott volt ez a szó. „Vakáció“. A tanító nénik és bácsik beszámoltak az évi eredményről, a gyermekek énekeltek, szavaltak, bucsubeszédet mondtak és mikor elhangzott az utolsó vers utolsó szívfájdító bucsúsora: „Kedves iskolánk Isten veled!“, akkor az igazgató úr, a kedves őszhajú, fehérszakállú igazgató úr lépett az emelvényre, hogy kiossza az ajándékokat, jutalmakat. Sorrendbe szólította a tanulókat, mindenikhez volt

egy kedves, szerető szava, bátorító jóságos mosolya. Már majdnem minden jótanulót kiszólított, a mi Bözskénk szinte sírva fakadt a türelmetlenségtől és az izgalomtól, hogy hát már mikor szólítják őt, mikor kap ő is olyan szép meséskönyvet, de bizony már csak egy tanuló volt hátra s mikor az is megkapta szorgalma jutalmát, az igazgató úr egy percig elhallgatott, mintha fáradt, öreg hangjának több erőt akart volna adni és csakugyan, mikor megszólalt tisztában, melegebben esendült ajkáról a név:

— Kovács Erzsike!

Bözsike lángoló arccal ment az emelvény elé.

— Lépj fel gyermekem! — szólta szeliden az igazgató úr, — lépj fel, hogy mindenki lássa értelmes szerető arcoeszkádat! Állj ide mellém, hogy úgy mondhassam el öreg szívemnek hozzád röppenő szerető szavait! Emeld fel a fejed gyermekem! Ez az okos kis fej hivatott arra, hogy felemelve hordd a világban. Akinek elméjében annyi a nemes eszme, akinek szívében annyi a jóság, szeretet, irgalom, aki olyan erősen, tisztán tud hinni, mint te, az méltó rá, hogy felemelve hordja a fejét! A szavak... az én fáradt öreg szavaim kevesek ahhoz, hogy le-

írják a te egyszerű gyermeklelked fenkölt tisztaságát... Te vagy életemben az utolsó tanuló, kinek záró-ünnepélyen jutalmat adok... Társaid könyveket kaptak, hogy a mesevilág költészetével gazdagítsák gyermeklelkük kipattanó illatos bimbóját... Neked nem adok könyvet gyermekem... Neked más jutalmat szántam, de mielőtt odaadnám, arra kérek: jól őrizd meg! Nekem az édes anyám adta, mikor fehér lelke a csillagok világába repült. Egy kulcsot adok neked... Az Élet kulcsát... A kulcs aranyból van... Csodálkozó szemedből látom, hogy nem tudod mire való... Az Élet kulcsával ki lehet nyitni az Emberek szívét... Aki ki tudja nyitni a szíveket az boldog... A boldogság pedig az ember legelérhetetlenebb vágya... Az Emberi szívben tövissek vannak... néhol konkoly is van... azért adom a kulcsot, hogy

nyisd ki a szíveket és gyomláld ki belőlük a bűnt. Ime a kulcs... Te voltál az utolsó tanuló, akinek záró-vizsgán jutalmat adtam... Az Élet kulcsát...

Az igazgató úr elhallgatott. Mindenki sírt... Ebben a pillanatban egy sereg galamb szállt fel, legelől egy fehér galamb repült, egyenesen az ég felé.

Kovács Erzsike könnyfátyolos szemmel nézett a kezében fekvő kulcsra... kicsiny szíve érthetetlen fájdalomtól szorult össze...

Nem hallotta a körülötte felhangzó kiáltásokat, csak a galambok szárnycsattogását...

A záró-ünnepély véget ért...

Kovács Erzsike aranykulccsal a kezében elindult... hogy megismerje az emberszívek titkait és csak sok év múlva értette meg, hogy mi is történt akkor azon a záró-ünnepélyen...

A kis csikó.

Irtá: **Kirjárné Kovács Emma.**

Tudjátok-e mi újság van
Falunkban, Széptakon?
Én tudom ám, mert benéztem
A pajta ablakon.
Mert az ajtón, Isten őrizz
Be nem engednének,
Fiúka lett kinevezve
Strázsamesterének.

Fiúka a megbizatást
Oly komolyan vette,
Vigyáz, hogy még a madár is
Félve száll felette.
Nagy zöld ággal irgalmatlan
Hajtja a legyeket
S csendre inti a közelben
Játszó gyermekeket.

Dehát minő csuda jószág
Van ott a pajtába?
Talán bizony szert tettek egy
Táltos paripára?
A paripa meg van régen
Ha nem is épp táltos,
De mellette most egy pompás
Kis csikó fickándo.

Más lónak is van csikója,
De ilyen ám nincsen,
Hét országban sem vehetnéd
Párját semmi kincsen.
A szomszédok álmétkodva
Csudájára járnak
És nem győzik dicsérgetni
Kicsi gazdájának.

Mert Fiúka a gazdája,
Más ki is lehetne?
Álmából is fölriad a
Hajnal kakasszóra:
„Vajjon vigyáz a mamája
A szép kis csikóra!”

Az ebéd is olyan hosszú,
Vége alig szakad,
Örvendezve egyenest a
Kis csikóhoz szalad.
S mily lemondás, uramfia,
Ki látott ily csodát:
Kicsent a kis csikónak egy
Túrós palacsintát.

Hej, az összes gyermekek közt
Volt gond minapába,
Összeült a kupaktanács
A gyermekszobába.
A kalendáriumot is
Vallatóra vették,
Hogy vajjon a szép kis csikót
Hogyan nevezhetnék.

Végre a találó nevet
Mégis Apus adta,
A kis csikó így a büszke
Páva nevet kapta.
Mint a páva arany tolla,
Szőre olyan fényes
S hogyha annyit becézgetik
Hogyne volna kényes.

Boldog csikó, kicsi csikó,
Boldog gyermekesereg,
Felüdül az én szívem is,
Ha közöttük lehet.
Ezt a szívbéli jószágot,
El ne felejtsetek,
Állatot, ha kicsiny, ha nagy,
Mindig szeressétek!

Két kis székely cseléd

Folytatásos elbeszélés. — Irta: B. Rafael Anna.

(2)

Nemsokára kezdtek jönni a nagyságák is. Elegánsak és egyszerűek, fiatalok és öregek, elvegyültek a tömegben és vizsgálgatták a leányokat. Ha megtetszett egy leány egy nagyságának, megállt, kikérdezte, hogy mit tud, megvizsgálta a cselédkönyvét és megkezdődött az alkú. Legtöbb asszony olyan leányt keresett, aki már szolgált, azokkal kevesebb veszély van.

— Nem fogunk helyet kapni meglátod — aggódott Juli. — Ha ide talál jönni valamelyik asszonyság, ne válogass Mari.

— Dehogy is nem! Ok is válogatnak láthatod-e?

Várták türelmesen a szerencsét.

Egyszer csak egy elegáns hölgy szólította meg Marit.

— Be akar állni nagyleány?

— Igenis kérem.

— Szolgált már?

— Nem szolgáltam, de mindent tudok. Otthon is dolgoztam.

— Ó fiam az más — szólta a hölgy és tovább ment.

— Látod, hogy válogatnak — mondta Mari, — nő majd én is a szemük közzé nézek ezeknek a nagyságáknak!

Mosolygós szemü asszonyka jött feléjük.

— Melyik akar hozzám beállni?

— Van gyermek a háznál — kérdezte hirtelen Mari.

— Három gyermekem van. Jól nevelt kis csöpségek, nincs sok baj velük.

— Én nem megyek gyermekes házhoz — mondta Mari.

Az asszonyka szó nélkül akart távozni. Szomorúnak látszott.

— Nagysága én beállok — szólta utána Juli — én szeretem a gyermekeket. Nekem is van négy testvérkém otthon.

— Derék leány vagy fiam. Ugy látszik jól megleszünk egymásal. A legkisebb gyermekem még csecsemő. Nem bánod?

— Óh nagyságám az nem baj. A kis babák nagyon édesek, nekünk is van otthon egy.

Hamar megalkudtak és úgy örültek egymásnak, mint régi ismerősök. Juli elkérte asszonyától a címét és odaadta barátnőjének, aki megígérte, hogy vasárnap felkeresi és elmondják egymásnak sorukat. Megölelték és megcsókolták egymást és Juli bizakodással indult munkahelyére.

Mari, hogy egyedül maradt, elvesztette bátorságát, szomorúan látta, hogy egyre ürül a piac. A faluról jött új lányokat nem nagyon keresték. Aki kereste, annak vagy sok gyermeke volt, vagy nagyon kevés bért ígért. Már dél felé járt az idő, amikor egy nagyon elegáns hölgy jött Marihoz. Megmondta, hogy csak egy leánykája van és 4 szobás lakása. Nagy bért és sok ajándékot ígért. Mari megörvendett a hirtelen szerencsének.

Jó helynek látszik — gondolta magában — egy gyermek nem a világ. Szegény Julinak hárommal kell vesződni.

Pedig kár volt Juliért aggódni, mert ő nagyon jó helyet kapott. Kedves tanárnép-nél szolgált. A gyermekek aranyos jól nevelt kis leányok voltak. Julishoz kedvesek és udvariasak.

Juli szívesen mosott és vasalt rájuk. Dolgavégeztével mesélgetett nekik szebbnél szebb székely mesét. A kislányok képeskönyveiket és játékaikat szedték elő. Elmondták Julinak iskolai dolgaikat és gyakran megtörtént, hogy együtt tanulták Julival az egy-szeregyet. Az ölbevaló baba folyton gügyögött, mintha ő is értené.

Mari bezzeg megjárta az ő válogatásával. Nagyon gazdag emberekhez került. Kislányuk a tiz éves Alice egy agyonkényeztetett, rosszindulatú gyermek volt, aki a cselédeknek nem is vette emberszámba és állandóan kötekedett velük, vagy árulkodott rájuk. Mariba is belekötött már az első napon. Maflának, cselédnek nevezte. Szándékosan, gonoszságból rendetlenkedett, hogy minél több dolga legyen a cselédnek. Mari türtte egy-két napig, aztán megmondta asszonyának. De az asszonyság leányának fogta partját és azt mondta Marinak, hogy ne legyen túl érzékeny, hiszen „Szegény Alice még gyermek”.

De gonosz gyermek — gondolta magában Mari — gonoszabb, mint sok felnőtt.

Eljött végre a vasárnap. A két barátnő kézenfogva sétálgatott a szép széles utcán. Gazdáikról beszélgettek. Juli örömmel mesélte, hogy milyen jó emberekhez került és milyen édesek a gyermekek. Nagyon meg van elégedve és őt is szereti a család aprajagya. Mari szegény csak panaszkodni tudott, azt mondta, hogy még elsejéig sem marad a helyén. Most Juli volt az, aki vigasz-

talta, bátorította barátnőjét és bízta, hogy próbálja meg, hátha megszokják egymást a kislánnyal. Jó szóval talán meg lehet szelidíteni.

De a rossz és kötekedő leánykát sem jó szóval, sem mesemondással nem lehetett megszeliidíteni. Egy napon dühösen veszekedett Marival, sőt megütötte. Mari sem hagyta annyiba és visszaütött. A kislány visítva beharagot édesanyjához és követelte, hogy dobják ki azonnal a leányt. De az édesanyja most az egyszer nem teljesítette leánya kívánságát, mert Mari nagyon szorgalmas, dolgos leány volt. Sajnálta elküldeni és csak összeszidta. Alicenak azonban ez nem volt elég, bosszút forralt a cseléd ellen, aki meg merte őt ütni.

Pár nap múlva lélekszakadva rontott be Julisék konyhájába egy kis cseléd, aki Marival egy házban szolgált.

— Jaj-jaj, Juli lelkem, viszik Marit a rendőrségre. Ide szalasztott, hogy segíts rajta, mert ő ártatlan. Azt mondja nem éli túl ezt a nagy szégyent. Ugy zokog, hogy a lelke szakad ki.

Juli elsápadva kérdezte, hogy mi történt, mire a kis cseléd elmondta, hogy lopással vádolják Marit. Egy nagyon drága karkötője tünt el az asszonyának. Azt mondták, csak ő lophatta el. Már elvitték a rendőrségre. Bizonyára nagyon meg fogják verni, mert nem akarja bevallani a lopást.

— Mari nem tolvaj, — kiáltotta Juli magánkiül. — Aztán térden állva kérte asszonyát, hogy segítsen a barátnőjén. Ő életére is megesküszik, hogy Mari nem lopta el a karkötőt. Elmondta asszonyának, hogy Mari milyen rossz helyen szolgál, hogy az elkényeztetett rossz gyermek még meg is üti a cselédek.

— Jól van fiam — mondta az asszonya — a te kedvedért megpróbáljuk. Elmentek az urammal a rendőrségre. De, hátha mégis megtévedt a barátnőd és elvette az ékszert?

— Az nem lehet édes jó nagyságám. Ott valami gonosz dolog történhetett.

Kis idő múlva Juli és gazdája beállítottak a rendőrségre, ahol kihallgatták őket. Juli sírva esküdözött, hogy a barátnője ártatlan és itt is elmondta, hogy milyen emberek a Mari gazdái. A detektív figyelmesen és jóakarattal meghallgatta a kis cselédet, aztán behívatta Marit és mindnyájan elmentek a helyszínre, megvizsgálni az ügyet. Sírt mind a két székelly leányka keservesen. Most Juli volt az, aki bátorító szavakkal vigasztalta Marit.

A házban nagy csődület támadt, de a detektív szétkergette a kíváncsiskodó tömeget

és bementek a lakásba. Itt összehívta az egész családot. Még a kis Alicenak is le kellett jönni. Egyet-kettőt köszörült a torkán a detektív, aztán fontoskodó hangon kezdte: „Eljöttem megvizsgálni azt a lopás ügyet, amely ebben a házban történt. Azt mondom, vallja be bűnét a tettes. Aki önként vall, annak enyhébb lesz a büntetése. En ugyanis megtalálom a tolvajt, aki ellopta a karkötőt. Belátok az emberek lelkébe. Az én szemeim sohasem csalnak és már tudom is, hogy ki a bűnös, csak várom, hogy önként bevallja.“

Hogy ezeket elmondta, vizsgálódva jártatta körül szemeit a jelenlevőkön. Mindenki érdeklődve nézte a másikat. A detektív most erősen ránézett Alicera. Ebben a pillanatban a gyermek elsápadt és ijedt ordítással az anyjához menekült.

— Ne engedd anyukám, hogy bántsanak — ordította magánkiül. — Bevallom anyukám, én dugtam a karkötőt a Mari ruhái közé. Haragudtam rá, azt akartam, hogy küld el. Ne engedd anyukám, hogy bántsanak.

Az összes jelenlevők meglepődve néztek egymásra. A két székelly leány megkönnyebülve felsóhajtott.

— Most az egyszer nem bántom a kislányt — szólta a detektív. — A szülőkre bízom, hogy büntessék meg, remélem meg is teszik. — Jó napot kívánok!

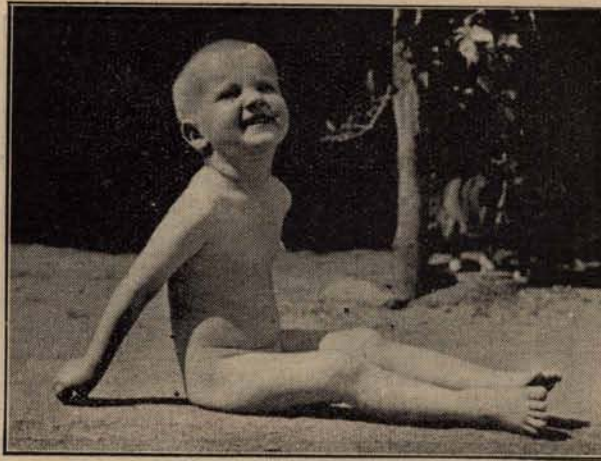
Mint, aki jól végezte dolgát, sarkon fordult. Vele ment a Juli gazdája is. A lányok csak addig maradtak, míg összeszedték Mari holmiját aztán ők is eltávoztak. Mari Juliéhoz költözött. A tanárok jó emberek voltak, megengedték, hogy itt maradjon, míg helyet kap magának, de a tanár nem állta meg, hogy meg ne dorgálja egy kicsit Marit.

— Látod fiam — mondta neki — ebből a csunya esetből megtanultad, hogy nem az a fontos, hogy hány gyermek van a családban, hanem az, hogy hogyan vannak nevelve. Te azért féltél gyermekek mellé menni, mert nem szereted őket, pedig a gyermekeket szeretni kell. Szeretettel és türelemmel a legvárossabb gyermeket is meg lehet szelidíteni. S ebből az esetből remélem azok a szülők is okultak, megtanítják majd a kislányukat, hogy ezentúl becsülje meg a személyzetet, hogy az alkalmazottakkal is emberségesen kell bánni.

Vége

Napfürdőzés

Kis cimboráink is ki-
veszik a részüket a
nyári nap áldásos me-
legéből.

A pillangó és a méhecske.

— Kis szindarab óvodásoknak. —

(A pillangó fehér lepkeszárnyakkal, fehér ruhában. A méhecske barnás méh-szárnyakkal.)

PILLANGÓ (tánc lépésben bejön és végig-
táncolja a virágokkal feldíszített színpadot, amely-
nek egyik sarkában a kis méhecske áll).

Én röpké kis pillangó vagyok,
Virágról virágra suhanok.
A munkát, gondot nem ismerem,
Röpké pillangó az én nevem.

Te balga, ostoba méhecske,
Éjt, napot dolgozol, görnyedsz te.
Ám mi haszna fáradsz, „dolgozó”
Mily hamar meghalsz te kis bohó!

(Tovább táncol.)

MÉHECSKE:

A munka kedves mindig nekem,
Parancs nélkül, szívesen teszem,
Ha kaptárom színmézzel teli,
Minden gyermek nagyon szereti.

És mikor a munkám készen van,
Pihenni térhetek nyugodtan.
Bár dühöng a tél és hull a hó,
Benn a kaptárban ilyenkor jó,
De te pillangó a télen át
Hol és merre ütöd fel tanyád?

PILLANGÓ:

Hogyha elmulik a derűs nyár
És röpké életem elfut már,
Én ott gunyasztok egész télen
Fakérgen és száraz levélen.
És, ha eljön a meleg tavasz,
Vihar nem zúg és már nem havaz,
Elmult rideg, kemény telem,
Bizonytalan hernyó életem.

MÉHECSKE:

Lám, és te mégis nekem mondd,
Hogy én mért szeretem a dolgot,
Hogy jobb munka nélkül az élet,
Nem igaz ez, ezt te is érzed.

Dolgozni ne szünjünk meg soha,
Anélkül életünk mostoha.
Bár, hogy biztat ki lusta és rest,
A munkát te mindig csak szeresd!

(Függöny.)

Móráné Ósz Rózsa.

Búcsú az iskolától.

Túl vagyunk a vizsgán, a tanévnek vége,
Mehetünk, cimborák, nyári pihenésre.
Könnyes lesz a szemünk, ha arra gondolunk:
Kedves oktatóinktól mi őszig elválnak.

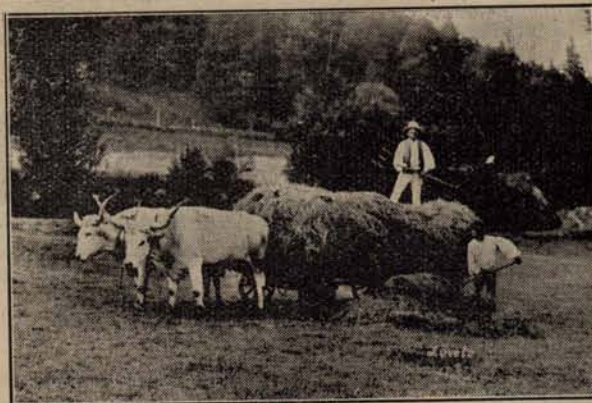
Sírva kérjük mostan drága tanítókat,
Bocsásson meg annak, akik rosszak voltak.
Gondatlan gyermekek, néha megbántották
És a leckéjüket sokszor gyengén tudták.

Igérjük, fogadjuk, hogy oktató szavát,
Nem feledjük el mi, a hosszú nyáron át.
S majd ha szeptemberben megszólal a csengő,
Örömmel és vígan jövünk mi mind elő.

Víg iskolatársak, mostan Isten velünk,
A vakációra csomagolunk, megyünk.
S ha nyári napokban összetalálkozunk,
Kedves iskolánkra, is sokszor gondolunk.

Ö. R.

Szénagyűjtés

Folyik a munka kinn a határban. De igyekezni is kell a szénagyűjtéssel, míg jó az idő, mert elég egy eső és tönkre megy a drága takarmány.

A három mészárosmester.

Népmese. — Elbeszéli: **Teleky Dezső.**

Élt egy városban három mészárosmester, akik évek óta — amint mondani szokták — sülvefőve összelartottak a közös megértéssel, a legjobb barátságban folytatták iparukat. Ha levágásra szánt állatokat akartak beszerezni, együtt mentek, akár a közeli országos vásárokbá, akár a szomszédos falvakba, jómódu állattartó gazdákhöz. Ilyenkor már hajnal előtt talpon voltak, lovaikat felnyergelték, aztán a piac közepén álló százados tölgyfa alatt megvárták egymást. Itt volt megszokott találkozó helyük. Innen indultak el kitzűzött céljuk felé.

Én nem tudom, hogy a három mészáros mestert családi nevükön hogyan hívták? Azt a nevet, amelyről őket általában mindenki is merte, a város tréfás kedvű közönsége adományozta nekik.

A leggazdagabb mészárosmester a Talléros nevet kapta. Minthogy köztudomás szerint vaszekrénye tele volt arany-ezüst tallérokbal. A másik mészáros t Gallérosnak nevezték el, mert megtudták róla, hogy minden nap új gallért tesz fel a nyakára, s amit egy napig használt, azt többé soha fel nem vette. Mindig csinosan öltözött, drága ruhákban járt. Könnyen tehette ezt, mert ő is gazdag ember volt. A harmadik mészáros t bizony szegénynek ismerte mindenki. Egyik napról a másikig csak éppen, hogy éldegélt. Mégis, hacsak tehette, jótékonykodott a szegény nép között. Ezért ő t Gavalléros névvel tisztelték meg.

Szóval Talléros, Galléros és Gavalléros üzleti ügyekben mindig együtt jártak. Ennek egyik főoka abban rejlett, hogy a vidéken nagyon elszaporodtak a rablók, s külön-külön senkinek sem volt tanácsos tele pénzes erszénnyel hosszabb útra kelni.

Egy vásáros napon azonban az a szokatlan

eset történt, hogy Gavalléros kora hajnaltól kezdve mindhiába várta társait a tölgyfa alatt. Felkereste őket lakásukon, de mindkét helyen arról értesült, hogy Talléros is, Galléros is már hajnal előtt elindultak hazulról. Gavallérosnak nagyon rosszul esett, hogy társai ilyen hűtlenül faképnél hagyták. Hát még, ha tudta volna, hogy két gazdag bajtársában a rosszindulat működött. Az elbizakodott Talléros tanácsolta Gallérosnak: „Eh, ne várjuk meg azt a szegény ördögöt! Maradjon egyszer itthon! Ugyis legfeljebb csak egy borjucskát, vagy egy rideg disznót vásárol. A kupecsek nem fogják megsiratni, ha sohasem találkoznak vele. Mi ketten azonban, akik a hízott marhák nagyrésztét megvesszük, nem maradhatunk el a vásárból.”

Igy beszélt Talléros mester, pedig tudta, hogy szegény Gavallérosnak az a borjucska vagy az a rideg disznó, legalább egy hétre biztosította volna a mindennapi kenyeret.

Persze, a két hűtlen barát arra nem számított, hogy Gavalléros szorult helyzetében még egyedül is meg meri tenni a veszélyes útát, holott minden fegyvere csak mészáros kése volt, míg Talléros és Galléros állig felfegyverkezve, puskával, revolverrel s még talán kardokkal is ellátták magukat.

Gavalléros elszántan nekivágott az útnak. Még pedig a legrövidebbnek, de egyszersmind a legveszélyesebbnek. A Kerek-erdőn kellett áthaladnia. Igazi istenkísértés volt ez az út, mert az erdőben rablók tanyáztak. Mégis ezt az irányt választotta, mivel a rendes úton csak délután érkezhettek volna a vásárra, mikor talán már egy kurtafarkú malacot sem talál megvételre.

Gavalléros mester megsarkantyúzta lovát s rövid idő mulva a Kerek-erdő közepére ért. Egyszer csak az egyik fatörzs mögöl kiugrott egy

nagyhasú álarcos férfi. Széles, hosszú aranylánc lógott a nyakán, ujjain pedig még a fák sűrű árnyékában is villogtak a briliánsgyűrűk, amint revolverét fenyegetően mutogatta.

— Állj meg! — kiáltotta az álarcos. — Ki vagy te vakmerő, hogy az én birodalmamba mertél betolakodni? Szállj le arról a lóról, míg engem jókedvemben találsz. Különben mindjárt megmutatom neked, hogy ki az a Cifra Péter betyárkapitány, akitől még a madarak is reszketnek.

Szegény Gavalléros, látta, hogy itt baj lesz, ha nem engedelmeskedik, kénytelen-kelletlen lezállott lováról.

— Hová igyekeztél?

— A vásárba!

— Van-e sok pénzed?

— Bizony, nem mondhatnám!

— Lássuk csak! Add elő a pénztárcádat!

Gavalléros szó nélkül adta át. A rablókapitány azt a néhány száz tallért, amit a tárcában talált, egykedvűen zsebre vágta, aztán, mint aki jól végezte dolgát, a ló kantárjához kapott, s a szelíd állatot maga mellett vezetgette az erdei ösvényen.

— Gyere te is velem! Menjünk együtt egy darabig! — szólt Gavallérosnak. — Ne félj, nem lesz bántódásod!

Belefűjt egy sípba. Csak úgy csengett tőle az erdő. Mire különböző oldalról tizenkét, zöld ruhába öltözött, torzonborz képű rabló kerekedett elő. Vigyázz-állásban várták vezérük parancsát.

— Nézzétek meg jól ezt az embert! — s Gavallérosra mutatott. — Ellenkezés nélkül adta ide pénztárcáját és lovát. Nehogy bántani merészeljétek, mert az engedetlen karóba huzatom. Megértettétek-e?

— Hogyne értettük volna meg! — felelték a rablók mogorva hangon.

Ismét füttyentett, mire mind a tizenketten tizenkét felé szaladtak, s eltűntek az erdő fái között.

Amint Gavalléros és a potrohos rablófőnök egymás mellett haladtak, egy köves hágó tetejére értek.

— No, itt álljunk meg egy kissé. Erősen kifáradtam! Segíts fel a lovamra!

Amint Gavalléros a rablóvezér ballábát nagynehezen besegítette a kengyelbe, észrevette, hogy annak a csizmaszárából két törnek véres nyele kandikál ki. Hirtelen észbe kapott, hogy ez a hirhedt, vérengző ember, bár őt kivételesen életben hagyta, mégis mindenből kifosztotta, mily sok égbekiáltó bűnt követett el eddig. Hány, meg hány védtelen férfit, ártatlan nőt és gyermeket gyilkolt meg! Hány családot rabolt ki! Hány házat gyújtott fell... És ez a gazember most keze között van...

Miközben a betyárvezér jobb lábát a nyeregen átvetni igyekezett, de otromba teste mindig visszacsúszott, Gavalléros észrevétlenül előrántotta mészároskését, s azt villámgyorsan a vergődő, erőlködő rablóvezér szívébe szúrta.

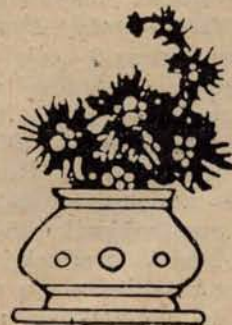
A haramiafőnök még annyit sem mondott, hogy: mukk! Mint egy zsák, élettelen zuhant a földre. Gavalléros nem sokat törődött vele. Visszavette elrablott pénztárcáját, s lovával tovább indult. De közben meggondolta, hogy ő bizony a rabló aranyláncát s briliánsgyűrűjét nem hagyja ott. Hiszen azok mesés értékűek. Hátha megkerül a kincsek gazdája?! Visszament tehát a holttesthez s az aranyláncot a gyűrűkkel együtt táskájába tette. Aztán meg nem állta, hogy ki ne kutassa a halott zsebeit is.

Istenem, ne hagyj el! Tele voltak azok bankókkal. Kötegenként állottak egymáson az ezres papírpénzek, a túszó belseje pedig aranylemezekkel volt kirakva.

— Ezeknek is jobb helyük lesz nálam! — gondolta Gavalléros boldogan s a talált értékekkel és kincsekkel megtöltötte a nagy táska felét. Már ismét megindult, mikor valaki mintha sugta volna: kutasd ki mellényének bélését is!

Gavalléros a sugalmazásnak szót fogadott. Hát, uram, láss csodát! A zsebekben sok pénz volt, de a mellény bélésébe varrva még sokalta több. Csak most értette meg Gavalléros, hogy miért volt a rablófőnöknek olyan nagy pocakja? miért járt olyan nehezen? s miért nem tudott lóra ülni? Magától érthető, hogy Gavalléros mester ezt a temérdek summát is az utolsó lyukas pénzig elszedte, s háti táskájába gyümöszölte. A sípot és a fekete álarcot sem hagyta ott. Sohasem lehet tudni, hogy hol veheti azoknak hasznát. No, így felrakodva, mondhatjuk, meggazdagodva, gondtalanul mehetett a nagyvásárba. Ugy tíz óra tájban meg is érkezett a vásártérre. Mikor meggyőződött, hogy Talléros és Gavalléros még nem érkeztek meg, hamiskásan mosolygott a bajusza alatt. Elhatározta, hogy hűtlen pajtásainak bosszantására a felhajtott marhákat, sertéseket, juhokat az utolsó lábíg mind megveszi s mindjárt haza is hajtja. Irigy társainak méltó büntetése lesz az üres piac.

(Folyt. köv.)

Pitypangvirág.

Pitypangvirág, pitypangvirág,
Künn a réten széjjelszórva,
Mintha megannyi gyönyörű
Sárguló aranypézn voltna.

Pitypangvirág, pitypangvirág,
Gyermekláncfű, gyermekjáték,
Lesz-e még az én nyakamban
Pitypalangból aranylánc, ék?

Pitypangvirág, pitypangvirág,
Elszálltak a hosszú évek,
Úgy érzem, hogy keveset is
Játszadoztam én tevéled.

Pitypangvirág, pitypangvirág,
Sokáig jó gyermek lenni,
Pitypanglánccal játszadozó
Boldog kis királyné lenni...

S. Sillay Erzsébet.

Az „Egyszer egy királylány“ előadásáról.

Még az elmúlt év decemberében elhatározta a szerkesztőség, hogy karöltve az Uj Cimborá jóbarátaival, megrendezi a II-ik országos gyermekrajzkiállítás, s ennek a kiállításnak a befejezéséül egy olyan nagyszabású színházi előadást rendez, amilyen tavaly a „Zizi“ c. meseoperett volt.

ságot nem kimélve jártak el a próbákra hosszú hónapokon keresztül. Ugy a helybeli lapok munkatársai, mint a jelenlevő közönség véleménye szerint meg is állták a szereplők a helyüket. A gyermek szereplők közül ügyesen játszottak: Orbán Laci, Szilveszter Sanyi, Porutiu Felicia (kis apród, labdázó kislány), Harcsa Mimi (ka-

A függöny előtt — a szerkesztőnéni s a kis cimborák.

A készülődés s a próbák már február végén megkezdődtek — s végre május 30. és 31-én sikerült is megtartani az előadást. Ferenczy László Marcella és Illyés Károly „Egyszer egy királylány“ c. énekes, táncos 9 képből álló mesejátéka került bemutatóra. A darabról elismerően emlékeztek meg úgy a Keleti Ujság, mint az Ellenzék, Jóestét, Estilap, Uj Kelet, Magyar Ujság s a Szemle s más helyi lapok. Hogy előadás ilyen szép elismerést kapott, abban nagy része volt Tamás Béláné urasszonynak, aki azt megrendezte, Bartunek Titi tánctanárnőnek, aki a szebbnél szebb táncokat betanította s a szereplőknek, kis cimboráknak és felnőtteknek, akik időt, fárads-

rikázó kislány Zsuzsika), Szilveszter Lajos, Szilágyi Erzsi és Korobian Berta (csavargók táncában), Damó Lenke, Föedl Grete, Friedmann Lia, Engelbrecht Magda (virágtánc), Friedmann Elza, Turdean Klári, K. Aranka, Geller Ibi, Bányai Piri, Jaksics Baba (ballett), Hajdu Klári, Rácz Magda, Daróczky Éva, Balogh Margit, Kovács Nusi, Harcsa Mimi (karika tánc), Göllner Reizinger, S. Nagy Laci, Farkas Erich, Szilágyi Albert (pacalista tánc), Rezik Melinda, Korobian Zsuzsika (páros tánc), Finta Ildikó (spice-tánc). Kaptak is sok tapsot. Ugyisintén a felnőttek, a király kisasszony, a palotaőr, a király, királyné, öreg király, krónikás, íródeák, rablók, tudósok, tanácsosok,

A függöny előtt — a zeneszerző, a rendező és a szereplők egyrésze.

kis hercegnő, kofa, asszonyok, falusiak, ceremónia mester, rendőr, Deren-duz, az intrikus, ideges úr s más szerepekben.

Az egyszeri királynő hát elindult útjára, ki az emberek közé, hogy megtanítsa őket az élet parancsára, amely nem a gyűlölet, hanem a szeretet, az egymás megbecsülése. Mert tudatában van annak, hogy egyes emberek hivatása az,

hogy szántsanak, vessenek másoknak, hogy házat s hidat építsenek, követ törjenek, vasat öntsenek, ismét másoknak az, hogy mesét mondjanak, hogy a szeretet szavát himes meseköntösbe öltöztetve ráterítsék puhán, megnyugtatón a lelkek fájására.

Vajjon megértik-e majd az emberek ennek a királynőnek a meséit?

JÓBARÁTOK LEVELEI

Oradea, 1935 május 30.

Kedves Attilám!

De sok szép virágod lehet! Szinte irigylem.

De, amit ígértem, ime leírom. Képzeld vasárnap voltunk Réven a „Sasok“-kal (Turista-Club). Édesapám, Enikő, meg én. Reggel hatkor indultunk. Nagy szomorúságunkra az eső majdnem egész úton esett, de mi nem áztunk, mert volt felettünk ponyva. Tileagdon érdekes várszerű a ref. templom, kedvem lett volna leszállani s megnézni. Örvénden túl már nem esett az eső. A fellegek oszladozni kezdettek. Tőlünk jobbra a Vurvuti hegyes csúcs emelkedett, ami kb. 300 méter magas lehet és egy fellebbe olyan szépen beleburkolódzott, mintha csak a köpenye lett volna. Majd balra sűrű fák közül a Zichy kastély teteje kandikált felénk. Most egy bojáré. Mire megérkeztünk a Rév-i sziklaszorozhoz, amit láttam, olyan szép volt! Ugy szerettem volna lefesteni, hogy elküldhessem neked, mert a fénykép nem adja vissza a színeket. Képzeld el: a Crisul repede nagy zugással

rohan. Balpartján erdővel borított sziklás hegy. Itt-ott a sziklák kidugják a fejüket a fák közül. Jobb oldalt meredek sziklafal s alatta sötétzöld tavak tükröződnek, s mellette a vasut kigyózzik. No, de, ami szép s amit leírni nem tudok az, az a színes sziklafal. Még ha lefesteném is azt mondanád, hogy lehetetlenség, mert tarka szikla nem létezik. Pedig van. A vörös, szürke, zöld, kék, különböző árnyalatait láthatnád ott. S az egyik szikla oldalában fenn magasan, egy kicsike vár van építve. Tündérvár a neve. Őt ablaka van. Ugy szerettem volna felmenni, bekukucskálni, de meg sem lehet közelíteni. Kicsit tovább haladva a vasut egy rövid alagúton megy keresztül. A Cris tulsó oldalán két emberalakú szikla áll egymással szemben, mintha egy pap gyóntatna valakit. A „gyóntató püspök“-nek hívják.

No most már késő van (este 10 óra) a legközelebbi levelemben folytatom. Szeretettel üdvözöl barátod

Győző.

Attila! Én láttam a Tündérkirálynőt, kihajolt az ablakon. Olyan szép volt! Ugy szerettem volna Neked is megmutatni!... Üdv.

Enikő.

Ne légy felhethetlen.

Írta: Gál Lajosné.

Tündérr király felült fényes fogatára és elrobogott hazulról, egyenesen egy játékgárba hajtattott.

A gyáros nagy tisztelettel hajlongott a király előtt és megkérdezte:

— Mit parancsol, felséges uram?

— Csinálj nekem egy gyönyörű porcellánbabát, mely aludni és beszélni is tudjon, járjon is a maga lábán. Olyan baba legyen, amilyen még nem volt a világon. Annyit fizetek érte éppen, amennyit kívánsz, de egy hét múlva megjelen, mikor érte küldök.

Azzal el is robogott és megállott a királyi cukrászda előtt. A cukrász sietve kapta le a fehér sapkáját és nagyon meg volt lepelve, mert a király nem szokott maga jönni, csak az udvarmester által izen, ha valamit akar.

— Azért jöttem, — szólt a király, — mert egy olyan tortát akarok készíttetni veled, amelynek titkát csak mi ketten ismerjük.

A cukrász bevezette a királyt és sokáig beszéltek, terveztek, senki sem hallotta miről.

Mikor a király hazament, így szólt a tündérr királynéhoz:

— Egy hét múlva bált akarok rendezni Tündérr ország gyermekseregének. Kérlek, küldesd el a meghívókat és gondoskodj, hogy a multság minél fényesebb legyen. Ez alkalommal próbára akarom tenni országom gyermekeit, hogy van-e bennök állhatatosság? Tudnak-e a parancsnak engedelmeskedni? És amelyik megfelel az én óhajomásnak, azt megjutalmazom, mert gyermekkorban kell megtanulni az engedelmisséget, az állhatatosságot.

— Segítségedre leszek mindenben, — felelt a tündérr királyné és attól kezdve nagy lőtás-futás volt a királyi palotában.

Feldíszítették a gyönyörű tánctermet. Ezer színű üvegvirág csilingelt a fal mellett sorakozó bokrokon és a zöld leveleken millió szentjánosbogár fényeskedett.

Halk zene hangzott, mintha égi angyalok muzsikálnának.

Zöld üveg volt a padló, melyen keresztül csodadolgokat lehetett látni, mintha egy tenger fenekére nézne le a bámuló szem.

A szomszédos terem volt az étkezésre fenntartva és fel volt ott halmozva minden jó, amit Tündérr ország gazdagsága adhatott. Még a székek is mind csokoládéból voltak készítve; aki nek tetszett még az abroszt is megehetette, mert az sem vászonzól volt, hanem finomra nyújtott édességből. Ugy biz a!

No, hát nem is igen aludtak abban az időben a gyermekek, mert még éjjel is az járt az eszökben, hogy milyen sok jóban lesz részők a tündérr bálon.

El is jött végre a nagy nap. Mint élő virágok, olyan szépek voltak a tündérr fiúk és tündérr lányok. Mindeniknek a ruhája egy-egy virágot ábrázolt, volt ott a vadvirágos rét s a kert nemesített virágaiból is.

Egy tündérr fiúcska utánozni tudta a madarak énekét, füttyét; ez a madárhang olyan jól beletalált ebbe a szép virágos kertbe.

Mikor mind együtt voltak, megszólalt a zenekar, mely pálmák közé volt elrejtve és a gyermekek vidám táncba kezdtek.

Mindaddig táncoltak, míg megszólalt a vacsorához hívó harang, akkor betódultak az étkező-terembe.

Feltűnt a gyermekeknek, hogy külön egy magányos asztalon, nagy ezüst tálcán óriási rőzsaszínű torta áll, valóságos várkastélyt ábrázolt tornyokkal. Még egy megvasalt ajtó is volt rajta, persze a vaspánt és zár is csokoládéből volt.

Mindenik gyermek azonnal ezt a várkastélyt szerette volna felfalni, de nagy volt a csalódás, mert a homlokzatára ez volt írva: „Ehhez a tortához tilos hozzányulni!”

Hiába volt ott a sok édesség, a számtalan szebbnél szebb torta, a gyermekszemek minduntalan csak a tilos tortára néztek és falták a szemükkel, ha a szájukkal nem lehetett.

Vacsora közben aztán szájról szájra adták egymásnak a szót:

— Azért mi mégis enni fogunk belőle!

Csak egy komolyszemű kis leány, a kis Ibolyka emelte fel ujját tiltakozva:

— Nem, én nem nyulok hozzá! Van itt más is elég; ne legyetek telhetetlenek!

— De mi éppen azt akarjuk! — mondták kórusban a többiek.

Egy nagyszájú, hősködő fiúcska mindjárt ajánlkozott is, hogy ő megostromolja a rózsaszínű vár kapuját, csak várjanak míg eltávoznak az inasok.

Nosza volt öröm és lelkesedés.

— Mind ott leszünk! Mi is segítünk! — kiáltottak összevissza a kis tündérek és gúnyosan néztek a kis Ibolykára, aki már előbb kijelentette, hogy ő nem eszik abból a tortából.

Végre magukra maradtak az apróságok, nem zavarták őket az ételhordó inasok és akkor, mint a darazsak a mézre, úgy rohantak a tiltott torta felé.

Legelől a kis hősködő fiú egy tortavágó késsel hadonászott és úgy tett, mint egy hadvezér, aki várkaput akar megostromolni.

De, amint a csokoládé zárhoz feszítette a kést, egyszerre hátrahőkölt, mert a tortakapu felpattant és egy állig felfegyverzett tündérkatona ugrott ki, a belül üres tortából és elkezdett sebesen lövöldözni fegyveréből.

Igaz, hogy csak csokoládégolyók voltak körül, körrel töltve, de mindenik tündérke ruháján szétfreccsent egy pár, csunya fekete foltot ejtve a virágot ábrázoló ruhán.

És ebben a nagy ijedelemben és zürzavarban megnyílt a nagy szárnyas ajtó és megjelent aranyos palástban a tündérkirály.

Egyszerre olyan csend lett, mintha minden gyermek megnémult volna.

A király nem volt haragos, csak nagyon szomorú volt a hangja, mikor megszólalt:

— Próbára akartalak tenni gyermekek, hogy lássam, nem vagytok-e telhetetlenek és tudtok-e parancsomnak engedelmeskedni. Ellátalak minden jóval, ami szemnek, szájnak jól esik, de az nektek mégsem volt elég, hanem éppen arra vásolt a fogatok, ami tiltva volt. Ezért megérdemeltétek ezt a kis ijedséget. Most pedig álljatok sorba és menjetek el előttem. Gyere te is kis leány, — szólt a komoly szemű Ibolykához, ki egyedül állt egy sarokban, távol mindenkitől.

A gyermekek elvonultak lesütött szemmel a király előtt, ki mindenik ruháskán meglátta a csokoládé foltot, csak az Ibolyka ruhája volt szép tiszta.

Ennek kezét megfogta a király és az éppen belépő királyné elé vezette.

— Itt van az egyetlen engedelmes kis leány, jutalmazd meg édes feleségem.

A királyné intett udvarhölgyének és az behozta azt a sétáló, alvó, beszélő gyönyörű babát,

melyet a király rendelt a gyárostól, melynek nem volt párja hetedhét országban.

A királyné maga tette az állhatatos kis tündér karjába, míg a többi gyermek megszegyénülve hazasompolygott.

Igy kapta meg jutalmát, aki nem volt telhetetlen és torkos.

Az emberevő.

Räureanu után románból fordította:

Nagy Kálmán.

Két kisgyerek kiment játszani a falu melletti nagyerdő szélére. Közben igen messze találtak az erdőbe behatolni és eltévedtek. Hosszas bolyongás után egy messze idegen falunál értek ki az erdőből és szerencsésükre egy korcsmára akadtak, ahol meghúzódtak másnapig, mert közben egészen besötétedett.

Éjfél felé suttogó beszédet hallottak a szomszéd szoba felől. Meg akarván tudni, hogy mit beszélnek odaát, csendesesen az ajtóhoz lopózkodtak és hallgatózni kezdtek. Nemsokára hangokat hallottak:

— Te feleség — mondta a korcsmáros — reggel tedd fel az üstöt a tüzhöz, mert le akarom vágni azt a két apróságot. Micsoda finom sültet fogunk belőlük enni...

— Végünk van, — suttogták egymásnak a gyerekek — ezek olyan kutyafejű tatárok, akik emberhúst esznek. Szökjünk meg és rejtőzzünk el.

Gyorsan kiszöktek az ablakon, keresztül szaladtak az udvaron, de a kapú be volt zárva, ezért azt határozták, hogy a disznóólba bújnak el. Ott kucorodtak aztán a félelemtől reszkette egész éjjel. Reggel a korcsmáros a disznóól ajtajához ment s a kését fenve mondta:

— Na gyerünk kicsikék, ütött a végórátok!

A két gyerek erre jajveszékelnéi kezdett és téren állva kérték, hogy ne ölje meg őket. A korcsmáros nagyot nézett, mikor meglátta őket és csodálkozva kérdezte, hogy miért nézték őt emberevőnek?

— Mert éppen maga mondta, hogy le akar vágni bennünket reggel...

— Ostobák vagytok — hahotázott a korcsmáros — nem rólatok volt szó, hanem erről a két malaeről, melyeket tegnapelőtt vettem a vásárban.

*Ne hallgatózzatok idegen ajtók mellett,
Mert könnyen szégyenbe kerülhettek.*

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Árvalányhoz.

Miért vagy oly bús te kékszemű, szőkehajú kis-
lány?
Minden gyermek rózsaszínű; a te arcod halovány,
Talán most nem panaszkodhatsz, hogy hiányzik
valami,
Tejeskávét, vajaskifli a finom jó reggelt.

Délben díszes teríték jár külön a te számodra,
Mesebeli kiskirálynak sem lehetne jobb dolga.
Puha ágyad vánkosára ha lehajtod fejedet,
Bánatfelhő veszi körül ártatlan kis szívedet.

Van gyönyörű alvóbabád, mindenféle játékok,
Úgy látom még sem vagy boldog, a helyedet
nem kapod...

Bús két szemed játékaiból tisztára kisugárzik,
Hogy számodra van valami, ami nagyon hiányzik.

Azt, ami neked hiányzik, azt pótolni nem lehet,
S így csak vigasztalni tudom az árva kis szívedet.
Járogass el a templomba a szent Igét hallgatni,
Van egy orvos s beteg szíved ott meg fogja
gyógyítani.

Berky Ibolya, IV. g. o. t.

Ha netán hibákat találtok egymás munkájában, azokat figyeljétek meg, írjátok ki s küldjétek be. Közösen megbeszéljük a dolgot. Meglátjátok milyen hasznos lesz. Mennyit fogtok ezekből tanulni. Épp azért is el ne vegye a kedveteket az írástól.

Én a következő hibákat találtam a Szabadi Öcsike levelében:

ojan, énis, énis ui cimborát nagyon szeretem az iskolába járni, tanulásér, fényképről összeszt uicimborákat.

Ezeket a szavakat én így írtam volna:

olyan, én is, én is, Uj Cimborát, nagyon szeretek az iskolába járni, tanulásért, fényképről, összesz uj cimborákat.

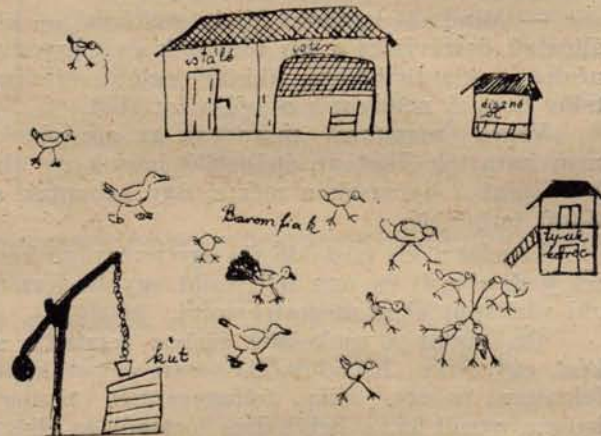
Az Uj Cimborá, mint ujság nevét azért írjuk nagy betűkkel, mert az annak a tulajdonneve, több Uj Cimborá nincs. Az uj cimborákat meg azért írjuk kicsi kezdő betűkkel, mert az közös főnév, mivel nemcsak egy, hanem sok uj cimborá van az országban.

Barátky Irén

IV. éves tanítónő képzős.

A baromfludvar látogatása.

A városban nem nagyon látnak baromfi udvart. Figyeljétek, mert elmesélem, hogy hol voltunk és mit láttunk. Előbbször Balogh Ilonkánál voltunk. Ottan láttunk egy kútát. De nem vízvezetékes kút volt, hanem gémeskút. Tudjátok, hogy falun nincs annyi pénzük a szegény embereknek, vagy gémes-

Helyszíni felvétel, készítette: Soós Nusika II. el. o. t. Ulmeni.

kútát építenek, vagy kerekeskútát. Szivattyus kútát csak egy-egy embernél láthatunk. Csak nálunk van egy vízvezetékes kút a konyhában. Még láttunk egy vályút, górért, amit más-keppen kasnak nevezünk. Ebben tartják a csöves kukoricát. Láttunk egy épületet, amelyben van az istálló és a csür. Az istállóban láttunk, tehenet. Kívül egy disznó ólat, amelyben egy disznó volt. Az udvaron sok tyúk volt és köztük egy nagy kakas. Azután elmentünk Balogh Ferikéékhez. Ottan is láttunk egy istállót. Abban is volt egy tehen és két biva. Kint voltak a tyúkok és a nyúlaknak a ketrece. Elöl rács volt, hogy a levegő jobban bemehessen. Remélem most már a városi kis cimborák is elképzelik, hogy milyen a falusi udvar.

Soós Nusika, II. el. ot.

Köszönetnyilvánítás.

Az „Egyszer egy királylány“ előadása alkalmából külön köszönetet mond a szerkeztőség Bercz Berta úrhölgynek, Plesa szobrászművész, Nagy Gyula, Berivoi, László Levente uraknak és mindazoknak akik az előadás rendezése körül fáradoztak.

A szerkeztőség.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső. A nagy színházi előadásunk híreit azóta már szétyvítették az ujságok. Sajnálunk, hogy nem jöhetett el. A gratulációt köszönjük. — **Ónody Rózsá.** Örvendtem, hogy eljöttél az „Egyszer egy királylány” bemutatójára. Valóban nem kis dolog volt az előadás összehozása. A gratulációkat köszönöm. Sajnálom, hogy a június 12-i kirándulásra nem jöttél velünk. — **Józsa János Alba-Iulia.** Gondoltam, hogy sürgős munkálatok miatt nem kapunk hírt a tanár úrtól, azt azonban semmiképpen sem gondoltuk, hogy Alba-Iuliáról fog bennünket köszönteni. Alig várjuk, hogy élőszóval mindent elmeséljen. A cikkeket szinte-szinte nélkülözi a kis cimborák. — **Horváth Sarolta.** Jól imádkoztál értünk. Köszönöm a velünk való együttérzést. A küldött címekre elementek az ujságok. Élőszóval majd mindent. Szeretettel köszöntünk addig is. — **Gál Lajosné.** Az „Eszter” c. kézirat még márciusban megjött. Sorra is kerül.

Gróf Bethlen Katinka. Szép, komoly leveled elgondolkoztatott. Valóban hány elhagyatott gyermek van csak a környezetünkben is, akkkel nem törődik senki. Akik még imádkozni sem tudnak. Örvendek, hogy lelked napos oldaláról meglátod az árnyéket is. A legfőbb jót teszed akkor, amikor ezekhez a gyermekekhez lehajolsz és foglalkozol a sorsukkal. Kíváncsian várom a beszámolód a vizgáról. A tervezések jók és ügyesek. — **Ulceni-i kis cimborák.** Leveleteket mindig örömmel olvasom. Irjatok a nyáron is. Irjátok meg, hol s merre töltöttétek a szünidőt. — **Both Erzsike V. o. t.** Két kis történettel mutatkozol be. Az egyik a nyuszikáról, a másik a szegény ember tehenéről szól. Jól dolgoztál Erzsike. Nemesak megírtad a kis történeteidet, de mindjárt rajzokat is készítettél hozzájuk. Nyilvánosan megdicsérlek.

Keményfi Gyuszi I. el. o. t. Lám, hogy jól írtam én azt annak idején, hogy mire a vizsga eljő, megtanulod szépen a nagy betűket is. Amint hogy meg is tanultad. A mostani leveledben úgyszólván nincs is hiba. S ez nagy szó akkor, ha egy I. elemista írja. — **Konez Rózsika II. o. t.** Május 24-én azt írtad, hogy a virágmagvak már kikeltek. Azóta gondolom, már nemesak, hogy megnöttek, de nyílnak is. Kérdezed, hogy mikor megyek arra tifelétek. Azt hiszem, ha Isten is úgy akarja, egyszer a nyáron. A pontos időt még én sem tudom. — **Bene Ibolyka VI. el. o. t.** Ezt már szeretem. Nemesak elolvasod az Uj Cimborát, de a kis munkatársak írásai között megfigyeled a helyesírási hibákat is. Be is küldöd a hibák javítását. A megfejtést átadom a rovatvezetőnek. — **Balogh Ibolya II. el. o. t.** Vajjon, mi történhetett a magvaiddal, hogy nem keltek ki? Lám, én is azokból palántáztam, s nekem a petunia, szalma-

virág, őszirózsa, verbéna s oroszlánszáj is mind egy szálíg kikelt. No majd jövőre nagyobb leszel és akkor ügyesebben fogsz kertészkedni. — **Szabadi Babuka III. el. o. t., Ücsike I. el. o. t.** Nagy volt az örömed és boldogságod, mikor a toborzóversenyen te nyerted meg az Ady Mariska néni ajándékát, amit nagybetegen is annyi szeretettel készített nektek. Lám ügye, hogy érdemes toborozni a kis cimboráknak, milyen szép ajándékok kaptál te is. No írj majd a vizsgák után — hogy tudjam hol töltötted a nyarat? — **Simon Jolánka Eremieni.** Most, hogy csak kétszer jelenik meg az Uj Cimborá, ritkábban kaphattok üzeneteket is. Egy kicsit várni kell a válasza. De ez nem baj, mert hiszen a közmondás is azt mondja: **A türelem rózsát terem.** A megfejtésed sorsolásra kerül. Nagyban megy nálatok a kertészkedés. A magvaeszkák mind kikeltek. 3 éves Magda hugoeskád is segít gyomlálgatni. Eszem a lelkét ennek az ügyes kis segítőnek. — **Péter Loránd III. el. o. t. I. G. Duca.** Volt nagy boldogság, mikor a rajzodat megláttad az Uj Cimborában. Nem is akartál hinni a szemednek, hogy vajjon igaz-e? Biz, nem káprázott a szemed, mert valóban ott volt a rajzod. Édes jó apád megírta külön, hogy minden segítség nélkül te magad rajzoltad. No csak előre Loránd pajtás! Hiszem, hogy vannak benned készségek, de annak szorgalommal, kitartással és akaraterevével kell párosulniuk. — **Stiasznyai Károly VI. g. o. t.** Rég készülök neked írni, de annyi sok az elfoglaltságom, hogy külön levélben nem is tudtam írni. Mindenesetre szeretnék közelébbit is tudni rólad, hol s milyen körülmények között élsz, milyen pályára készülsz? Írj majd a vakációban. — **Abrudi iskolások.** Mindig örömmel olvasom el leveleteiket, látom, bennetek a törekvést. Rajzolni mindnyájan nagyon szerettek és tudtok is. Ezért főleg jó tanítótoknak mondjátok köszönetet, mert ő fáradt, vesződött, külön is veletek, hogy az országos rajzkiállításon is olyan szép sikert értetek el. A virágmagvakat a pap bácsi kertjébe vetettétek el. A nyári szünidőben várom leveleteiket, mi van a virágokkal?

Kiss Sándor III. el. o. t. Lopadea Nou. Már ez igazán szép levél volt, amit küldtél, Kiss Sándor. Még rajzoltál is a levélbe. Még pedig egy virágos mezőt, egy terebélyes almafát s egy kis fecskét, azzal küldted el a leveled. S lám, a kis fecske épp a szerkesztőség asztalára tette le a levelet a szép verssel együtt. A jutalomkönyvnek nagyon örültél, már azóta ki is olvastad. — **Kulesár Erzsébet VII. el. o. t. Fágáras.** A 10-es számban közölt rejtvényt pompásan megfejtettétek. S külditek is a megfejtést. A jutalomkönyvnek örvendtetek, már el is olvastátok. — **Sajtos Bözsike.** A rajzfűzetet s a virágmagvakat, amiket a szerkesztő néni küldött neked, megkaptad. A magokat már el is vetetted. Hogy te is kedveskedj valamivel, elküldted a szerkesztő néninek a fényképedet, amely akkor készült, mikor a Gyöngyvirágban szerepeltél.

FEJTÖRŐ

1. Keresztrejtvény.

Beküldte: Bindác Lajos, III. el. o. tan. Cluj.

1	2	3		4	5	6
7			8			
	9				10	
10			11			
	12					

Vízszintes sorok: 1. Alföldi fényjáték me-
leg időben. 7. Leánynév. 8. Patyolatban van.
9. Ilyen hal is van. 10. Leány bece név. 11.
Majdnem ordít. 12. Vissza: szibériai házi-
állat.

Függőleges sorok: 1. Férfinév. 2. Esz-
tendő. 3. Tudományos nyelv. 4. Cserje. 5. Ha-
mas. 6. Fértőnév.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1 és
9. Függőleges: 1, 3, 4 és 6.

2. Névjegyrejtvény.

Beküldte: Pitó Laci és Mancsi, Iași.

AJABK NOJAS
ószba

Mestevár.

3. Magánhangzótlantul.

Beküldte: Dézsi Zoltán, III. el. o. t. Huedin.

M...d...r...t t...ll...r...l, ...mb...rt b...r...tj...r...l
...sm...rj...k m...g.

Ki tudja?

1. Mi a „sivatag hajója“?
2. Milyen hosszú a földet körül ölelő egyenlítő?
3. Mi Kanadának (Északamerika) a fővárosa?
4. Melyik félszigeten van Görögország?
5. Mi Abessziniának a fővárosa?

Megfejtési határidő: 1938 július 1. A meg-
fejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.
Az árpa.

(A 198-as oldalon levő toborzó folytatás).

A László Levente mérnök bácsi ajándéka is szép ajándék lesz. A toborzó verseny három kis-
lány nyertesének elkészíti a díszes monogram-
ját, úgy, hogy aztán azt meg is csináltathatja s
zsebkendőbe, fehérneműbe bele is varrhatja.

A III-ik toborzó verseny, mint eddig is a
többiek, egy évig tart. Jövő husvétkor osztjuk ki
a díjakat. Tehát addig lesz nyári, őszi és téli to-
borzás. Kinek-kinek alkalma lesz a toborzásra
bőven. Ajánljuk is minden kis cimboránknak,
hogy a nemes versenyből vegyék ki a részüket.
Ha minden kis cimborá gyűjtene legalább egy
új kis olvasót, már még egyszer annyian lennénk.
Hát még ha többet gyűjtene! Mennyivel erőseb-
bek lennénk!

Én hiszem is, hogy a IV-ik toborzó verse-
nyen minden kis olvasónk ki tesz majd magáért.

TOBORZÓ.

Már a III-ik toborzóverseny lezajlása után,
mikor az új, IV. versenyszakaszt ki sem írtuk,
megkezdődött a helyi cimborák között a verseny.
Íme az eredmény: *Illyés Endre toborozta Szaba-
dos Istvánt Cluj, Szilveszter Lajos Kállay József-
et Cluj, Fülöp Éva Hecht Dórát Cluj.*

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre
100 lej. — Egyes szám ára 6 lej. Magyar-
országon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Cseh-
szlovákiában 60 ek. Amerikában 300 lej.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy
előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó
R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az
Új Cimbora számlájára szíveskedjenek befizetni
Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
**TELEKY DEZSŐ, SIMON SÁNDOR
és KORMOS JENŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.